

UN CNEZAT MARAMUREŞEAN ÎN VEACURILE XIV ŞI XV: CÎTEVA OBSERVAȚII PRIVIND CARACTERUL ȘI SPECIFICUL STĂPINIRII CNEZIALE

Lucrările istorice de sinteză referitoare la Maramureş au relevat pregnant individualitatea acestei „țări“ româneşti medievale în cadrul regatului Ungariei, precum şi puternicele sale structuri social-economice şi politice, identice sau similare cu cele tradiţionale şi generale româneşti¹. Între instituţiile care au conferit specificitatea şi personalitatea marcantă a acestei structuri, cnezatul ocupă un loc central şi pentru Maramureş. Caracterizarea generală şi încadrarea instituţiei cneziale şi a clasei cneziale româneşti maramureşene în evoluţia generală a societăţii româneşti în veacul XIV s-a făcut într-o monografie de înaltă știinţifică, valorificând deopotrivă izvoarele arheologice, documentare şi narrative². În pofida unor opinii exprimate în istoriografie³, dar şi în acord cu alte concluzii formulate⁴, încheierea principală la care ajunge istoricul Radu Popa priveşte cnezul din interiorul societăţii maramureşene ca un *stăpin feudal de tip prestatal*, considerind că însetarea acestei calităţi se produce în momentul întăririi sale cu diplomă regală de înnobilare sau de confirmare ca stăpin cu drept cnezial (aceasta din perspectivă exteroară, ilustrată prin documente emise de cancelarie)⁵. Această caracterizare, potrivită, în general, pentru veacurile XIV—XV şi altor zone ale spaţiului românesc⁶, nu a fost unanim acceptată în istoriografie, poate şi datorită unei documentaţii şi argumentaţii lacunare, parțiale. Pentru formularea unor concluzii ferme şi convingătoare, credem că mai sunt necesare unele analize locale, amănun-

¹ Al. Filipaşcu, *Istoria Maramureşului*, Bucureşti, 1940; idem, *Le Maramures*, Sibiu, 1944; R. Popa, *Tara Maramureşului în veacul al XIV-lea*, Bucureşti, Editura Academiei, 1970 (cu bibliografia aproape completă).

² R. Popa, *op. cit.*, passim.

³ I. Bogdan, *Despre cnejii români*, în *Analele Acad. Române, Mem. Sect. Ist.*, seria II, 1903, tom. XXIV, p. 6; D. Onciu, *Scrieri istorice*, vol. I, ed. de A. Sacerdoteanu, Bucureşti, 1968, p. 347 şi urm.; Al. Filipaşcu, *Istoria Maramuresului*, p. 37; P. Binder, *Contribuții la studiul dezvoltării feudalismului în Maramureş și în nordul Transilvaniei*, în *Studii și articole de istorie*, 1967, X, p. 27—61 etc.

⁴ I. Mihaly, *Diplome maramureşene din secolul XIV—XV*, Sighet, 1900, p. 7, nota 1; D. Arion, *Cnejii (chinejii) români. Contribuții la studiul lor*, Bucureşti, 1938, p. 144; P. P. Panaiteescu, *Obstea țărănească în Tara Românească și Moldova. Orinduirea feudală*, Bucureşti, 1964, p. 66—69; A. Oțetea, *La formation des Etats féodaux roumains*, în *Nouvelles études d'histoire*, 1965, III, p. 89; M. Holban, *In jurul publicării recente a unor documente inedite din secolul al XIII-lea privitoare la români din Transilvania*, în *Studii*, XIX, 1966, nr. 4, p. 770—778; idem, *Varijații istorice în problema cnezilor din Transilvania*, în *Din cronica relațiilor româno-ungare în secolele XIII—XIV*, Bucureşti, 1981, p. 213—231; R. Popa, *Premisele cristalizării vieţii statale româneşti*, în *Constituirea statelor feudale româneşti*, Bucureşti, 1980, p. 32—33; Ioan A. Pop, *Mărturii documentare privind adunările cneziale ca instituţii româneşti din Transilvania în veacurile XIV—XV*, în *Revistă*, 34, 1981, nr. 11, p. 2097—2101 etc.

⁵ R. Popa, *Tara Maramureşului...*, p. 180.

⁶ Ne referim mai ales la studiile privind Banatul, Tara Hațegului, Crișana, elaborate de M. Holban, R. Popa, A. A. Rusu, I. Drăgan, Ioan A. Pop ş.a.

țite, de adîncime, în aşa fel ca, spre final, coroborarea acestor date să permită relevanța necesară. O asemenea întreprindere, restrînsă ca spațiu și clar circumserisă temporal, ne-a fost sugerată de un amplu document în limba latină publicat încă la 1900⁷, dar insuficient integrat circuitului istoriografic. Documentul, dat la 14 noiembrie 1412 la Visegrád, este emis de comitele Symon, fiul lui Nicolae de Rozgon, *iudex curie*, și conține, amintite, regestate sau transcrise integral, alte cîteva documente, cel mai vechi fiind din 1350.

În cuprinsul acestui izvor se relatează că la 22 martie 1412, la Cașovia, pe cind regele, judele curții și nobili regatului stăteau la scaun de judecată spre a face dreptate, s-au înfațisat înaintea acestei adunări Șandor (ori Sandrin), fiul lui Balîță de Bilca⁸ și Petru, fiul lui Ștefan de Bilca, împotriva lui Petru și Ilie, fiii lui Nicolae, fiul lui Stanislau de Domnești (*Urmaczew*)⁹. Cei dintii arată că acești Petru și Ilie tulbură mult cnezatul lor din posesiunile Lipceni și Herinceni (*kenezyatum ipsorum in possessionibus Lypche et Haryncha, aliter Zeleumezew*)¹⁰, pe care predecesorii lor, ai reclamanților și, prin urmare, ei însăși îl aveau conferit ca donație din partea râposatului rege Ludovic de Anjou. Ba, mai mult, cei din Domnești i-au exclud pe bilceni din cnezatul lor, nepermîndu-le să perceapă venitul acestui cnezat, spre foarte mare prejudiciere a reclamanților. Să observăm deocamdată că pricina dintre cele două familii de feudali privește dreptul de stăpînire asupra unui cnezat format din două sate și că această stăpînire presupunea perceperea unui venit (*redditus*) în favoarea proprietarilor. Sandrin și Petru de Bilca precizează că amintita usurpare s-a petrecut în ciuda faptului că ei au dat și au plătit din cnezatul respectivelor sate pînă în vremurile acelora 20 de oi sau porci drept cens al maiestății regale și că din aceste sate, cind venea chemarea generală la oaste a tuturor nobililor acelei țări (a Maramureșului), ei serveau cu o lance în expedițiile armatei regale. Se mai subliniază că iobagii locuitori ai celor două sate au obisnuit, în chip pașnic pînă atunci, să presteze totdeauna censurile și formele de dări împreună cu alte venituri.

Spre dovedirea celor afirmate, adică a faptului că ei detin de drept pomenitul cnezat, Sandrin și Petru de Bilca au arătat o scrisoare privilegială a regelui Ludovic din 10 octombrie 1365, care transcria și confirmă o altă scrisoare a sa, emisă la Buda, în 1 aprilie 1350. Se probă astfel că regele Ludovic, cel „de înțeleaptă guvernare“, conferise la 1350 lui Sărăcin, Valentin, Nicolae și Luca, fiii voievodului Crăciun de Bilca — *credincioșii săi români — două sate românești ale sale numite Lipceni și Herinceni*, spre a le crește numărul locuitorilor și a le face starea mai imbelüşată. Documentul mai adaugă că dăruirea cnezatului respectiv s-a făcut în chip veșnic și că tuturor oamenilor de rînd și românilor din zisele sate, adunați acum sau care se vor aduna (*universis populis et Olahis ad dictas villas congregatis et congregandis*), li s-a cerut cu tărie să-i primească pe pomeniții Sărăcin, Nicolae, Valentin și Luca drept cnezi și stăpini (domni) sau mai mari ai lor (*tumquam kenezios et seniores ipsorum*)¹¹. Porunca îi privea deopotrivă și pe succesorii obștii românilor adunați la 1350, în sensul că atît cei de atunci, cît și cei ce vor urma trebuiau să-i păstreze în chip pașnic pe noii cnezi și pe moștenitorii lor, să-i asculte și să li se supună întocmai ca și celorlalți cnezi, dinainte

⁷ I. Mihaly, *op. cit.*, p. 185—189, nr. 105.

⁸ Sat pe valea Bîrjavei, la nord-vest de Hust.

⁹ Sat pe cursul inferior al Talaborului, lîngă Teceu.

¹⁰ Sate situate pe valea Neagovei.

¹¹ Bartal A., *A magyarországi latinság szótára*, Budapest, 1901, p. 606 (*senior seu dominus*).

(*ipsos et eorum successores inter ipsos pacifice conservare ac ipsis et eorum posteritatibus tamquam kenezios aliis keneziis obedire deberent et obtemperare*).

Aduinarea nobililor regatului, prezidată de regele Sigismund, a putut astfel constata veridicitatea faptelor relatate prin autenticitatea celor două documente emise de regele Ludovic I, cu 62 și, respectiv, 47 de ani în urmă. Auzind acestea, Petru și Ilie din Domnești s-au ridicat spunând, dimpotrivă, că, deși pomeniții Sandrin și Petru deținuseră și ocupaseră posesiunile Lipcenii și Herincenii cu cnezatul lor, totuși regele Sigismund le-a conferit lor și fraților lor pe veci nu numai cnezatul, ci și stăpînirea cea adevărată a sus-ziselor posesiuni (*non solum keneziatum sed et verum dominium predictarum possessionum*). Pentru a-și proba afirmațiile, feudalii români din Domnești au arătat o scrisoare privilegială a regelui Sigismund, emisă la 10 octombrie 1409, care conținea transcrise și confirmate alte două scrisori, una tot a regelui și cealaltă a conventului din Lelez. Cea dintă, a regelui, dată la Bratislava în 19 aprilie 1404, făcea cunoscut că suveranul, apreciind credința și serviciile supuselor merite ale lui Ioan, fiul lui Stefan, românul din Domnești, între celealte donații ale sale, dăruiia acestui Ioan și, prin el, lui Nicolae și Dionisie, frați de singe, și lui Nicolae și Stanislau, fiiii lui Stanislau, frați copărtași și tuturor moștenitorilor și urmașilor lor posesiunile Lipcenii și Herincenii. Cealaltă scrisoare, transcrisă și confirmată la 10 octombrie 1409, emisă de conventul din Lelez la 17 aprilie 1405, vestea că omul de mărturie al regelui și cu cel al conventului, în 3 aprilie 1405, la fața locului, adică în posesiunile Lipcenii și Herincenii, în prezența tuturor vecinilor și megieșilor acestora, au introdus pe numiții Ioan, Nicolae, Dionisie, alt Nicolae și Stanislau în stăpînirea respectivelor sate, fără să apară împotrivitori în timpul legal prevăzut. După aceasta, cele două părți au declarat că nu mai pot arăta, atunci sau în viitor, alte mărturii documentare care să le susțină cauza. În continuare, documentul cadru, emis de *iudex curie*, prezintă felul în care au fost cumpărate dovezile: regele donase într-adevăr la 1404 posesiunile des pomenite feudalilor din Domnești, care fuseseră introduse în mod legitim în stăpînirea aceluia cnezat împreună cu venitul său (*redditusque eiusdem keneziatus*); dar totuși, deoarece mai întâi regele Ludovic, la 1350, dăduse amintitul cnezat fiilor voievodului Crăciun și tuturor urmașilor lor pe veci și îl confirmase în virtutea privilegiului său, nobilii regatului cu judele curții și cu regele Sigismund, stând la judecată, redau și înapoiază acest cnezat, împreună cu roadele și veniturile sale (*fructusque et redditus ipsius keneziatus*), urmașilor acelor bilceni dăruiți la 1350, adică lui Sandrin și Petru și moștenitorilor lor, ca să-l poată stăpini în veci, după obiceiul și tradiția pomenitei țări a Maramureșului (*more et consuetudine prefate terre Maramarosyensis*). Și iarăsi, repetând și întărinind cele de mai sus, documentul subliniază că acel cnezat din posesiunile Lipcenii și Herincenii a fost lăsat pe veci lui Sandrin și Petru cu ai lor, cărora li se cuvine și moștenitorilor lor, să-l stăpînească și să-l posede împreună cu roadele și veniturile sale, după tradiția și obiceiul statonnicite ale celorlalți cnezi ai amintitei țări a Maramureșului, totuși fără lezarea dreptului regelui. Prin urmare, numiții Ioan, Stefan și frații lor (nobili din Domnești), dăruiți de maiestatea regească în felul arătat mai sus și reclamați acum împreună cu ceilalți, se cuvine, vinovați fiind de răminerea pe nedrept în posesiunile respective, să le părăsească, spre a fi restabiliți în stăpînirea aceluia cnezat, sus-numiții Sandrin și Petru, cu ceilalți frați ai lor și consingeni (*ac in eiusdem keneziatus dominium prenominatos Sandrinum et Petrum cum ceteris eorundem fratribus et consanguineis*). În continuare, este expusă porunca adresată conventului din Lelez pentru repunerea în stăpînire a bilcenilor, ca și răspunsul acestei instituții datat la 6 sep-

tembre 1412¹², din care reiese că, fără să fie considerată valabilă și legală împotrivarea feudalilor din Domnești, Sandrin și Petru au fost introduși în stăpînirea cnezatului celor două sate împreună cu *veniturile și folosințele* care tin de această stăpînire, cu *drept ereditar, după obiceiul țării Maramureșului*. Prin urmare, la 14 noiembrie 1412, după infățișarea lor la curtea regală, Sandrin și Petru au primit noul privilegiu necesar pentru dovedirea drepturilor lor.

Totuși, în privința stăpînirii satelor Lipceni și Herinceni, lucrurile au fost mai complicate decât se relatează în documentul de la 14 noiembrie 1412 și s-au complicat și mai mult după aceea. Știri noi dezvăluie un document de hotărnicire a domeniului dolhenilor, act emis la 12 martie 1383, cind stăpîni la Lipceni și Herinceni apar într-adevăr bilcenii, anume Ioan și Dragoș, fiili lui Sărăcin cu fratele acestuia din urmă, adică Valentin, fiul lui Crăciun voievodul¹³. Sărăcin și Valentin sunt doi din cei patru frați dăruiți la 1350. La 14 mai 1403, satele respective, alături de altele, sunt donate lui Ioan Românul din familia Drăgoșestilor¹⁴, dar rămîn pentru scurtă vreme în această situație¹⁵, pentru că la 1404, cum s-a văzut, să intre în stăpînirea celor din Domnești, pe moment, fără nici o împotrivire. În 1412 urmează procesul între aceștia din urmă și bilcenii, dobîndind cîștig de cauză, după cum se știe, urmări voievodului Crăciun. Dar lucrurile nu au rămas tranșate în felul acesta; la 18 decembrie 1417, conventul din Lelez, la cererea judeului curții (că drept, altul decât cel din 1412), introduce fără împotrivire (?) pe feudalii din Domnești (Nicolae, fiul lui Stanislau, cu fiili săi Petru, Ilie, Ioan și George și cu Stanislau, fiul lui Stanislau) în stăpînirea mai multor moșii, între care Domnești, Lipceni, Herinceni și altele¹⁶.

Probabil că și datorită acestui fapt, deși nu înțelegem de ce n-au ridicat împotrivire în 1415, nobilii din neamul bilcenilor (între care și fiili lui Sandrin și Petru, protagoniștii de la 1412), au cerut și au obținut în 10 mai 1417 transcrierea documentului prezentat amănunțit mai sus, care statua dreptul lor asupra cnezatului satelor Lipceni și Herinceni.

Peste mai bine de 30 de ani, probabil la capătul altor dispute, nobilii din Domnești (Ioan, fiul lui Petru și alt Ioan, fiul lui Micu) se împăcau cu Ștefan, fiul lui Sandrin și cu alt Ștefan, fiul lui Petru (zis Bolond) de Bilca¹⁷ și cu alți bilceni, împărțindu-și în două moșia Herinceni și părțile controversate din Lipceni (în aprilie 1449)¹⁸. Nu se mai pomenește nimic despre vechiul drept de cnezat, nici despre cnezatul acestor sate. Peste un an, în 30 martie 1450, după un secol de lădania făcută primilor bilceni, apare un nou competitor, anume Simion, plebanul din Ilust, vicarul general al Maramureșului, care, prin porunca lui Iancu de Hunedoara

¹² I. Mihaly, *op. cit.*, p. 182—183, nr. 103.

¹³ E. Lukinich, L. Gáldi, *Documenta historiam Valachorum in Hungaria illustrantia usque ad annum 1400*, Budapest, 1941, p. 308—309, nr. 274.

¹⁴ Mányusz E., *Zsigmondkori oklevélkötő*, vol. I/1, Budapest, 1956, p. 286, nr. 2425.

¹⁵ R. Popa, *Tara Maramureșului...*, p. 86, nota 234.

¹⁶ I. Mihaly, *op. cit.*, p. 201—203, nr. 113.

¹⁷ Cei doi Ștefan erau veri, fiindcă Petru, Sandrin, Ștefan și Ioan erau frați, fiili lui Ilie. Vezi trimiterile de la nota următoare.

¹⁸ Documentul care cuprinde hotărirea de împărțire a respectivelor proprietăți, emis pentru cele două părți implicate, datează din 9 aprilie 1449 (I. Mihaly, *op. cit.*, p. 336—337, nr. 197), iar mandatul către conventul din Lelez pentru procedura de partaj este eliberat la 14 aprilie 1449 (Arh. Naț. din Bratislava, Arh. convent, Lelez, Protocol C I, p. 605, nr. 59, copie microfoto la Arh. Stat. București, rola 25/Cehoslovacia, cadrele 190—191). Mulțumim și pe această cale colegului Adrian Andrei Rusu pentru semnalarea și punerea la dispoziție a acestui act.

doara, guvernatorul Ungariei, este introdus, fără împotrivire (?!), de conventul din Lelez în stăpinirea unor părți din Lipceni și Herinceni, precum și a moșiei întregi Poiana Uliului (*Keseleuwmezew*)¹⁹. Dar dania s-a dovedit a fi o uzurpare, iar împotrivarea a venit mai târziu, temeul său fiind, în principal, tot actul dat la Visegrád, în 14 noiembrie 1412, al căruia conținut a fost reprobus pe larg mai sus. Într-adevăr, la 2 martie 1457, regele Ladislau V retrăgea și nimicea actul de donație făcut în favoarea plebanului din Hust și a fraților săi, motivând că moșia donată, Poiana Uliului, se afla situată între hotarele posesiunilor Lipceni, Herinceni și Iza, ținând de cetatea regală Hust și că primele două sate fac parte din cnezatul lui Nicolae, fiul lui Petru de Bilca, care trebuia reintrodus în acea stăpinire²⁰. Baza reașezării lui Nicolae de Bilca în drepturile sale strămoșești este dată de documentul emis de rege la 1412 și de un alt document, din 1409, al conventului din Lelez, cu hotărnicirea amănunțită a moșilor Lipceni și Herinceni. Din cel dintii act examinat la 1457 și emis cu 45 de ani în urmă de judele curții regești, se înțelegea că cnezatul ziselor posesiuni Lipceni și Herinceni, cu folosințele și pertinențele sale, sub rezerva anumitor servicii și a censului maiestății regale (*sub certis serviciis et censu regie maiestati*), prestate amintitei cetăți și oficialității comitatense, fusesc disputat de răposatul Sandrin, fiul lui Balită și de Petru, fiul lui Stefan de Bilca, pe de o parte și de Petru și Ilie, fiii lui Nicolae, fiul lui Stanislau de Domnești, pe de altă parte, fiind adjudecat celor dintii. Prin urmare, Sandrin și Petru fuseseră introdusi în *stăpinirea* acestui cnezat și a futuror folosințelor sale și a celor ce țin de el (*in dominium ipsius kenesyatus ac cunctarum earum utilitatum et pertinentiarum*). Celălalt act, al conventului, conținând hotărnicirea și ridicarea semnelor de hotar la 1409, a dus acum, în 1457, la înțelegerea faptului că amintita posesiune Valea Uliului era între hotarele satelor Lipceni și Herinceni (care aduceau regelui și, prin urmare, cetății Hust servicii și censul) și parțial între hotarele moșiei Iza întemeiate de curând și ținând și ea tot de cetate. Prin urmare, coroborând datele și mărturile, regele Ladislau poruncește conventului ca, anulată fiind donația către plebanul Simion, să-și trimită omul de mărturie, care, împreună cu cel regal, după rînduială, să procedeze la repunere în stăpinirea posesiunilor Lipceni și Herinceni, cu titlu de cnezat și cu toate folosințele și pertinențele acestora, a lui Nicolae, fiul lui Petru de Bilca și a fraților și moștenitorilor săi, să refacă hotărnicirea în prezența vecinilor și megișilor, astfel ca Nicolae de Bilca și urmășii săi să stăpînească în veci des pomontul cnezat. În același an 1457, printr-un document emis la Viena, regele Ladislau poruncește comitelui, vicecomiților și juzilor nobililor din comitatul Maramureș să-i apere (deoarece se bucură de patronaj și tutelă speciale regale) pe Nicolae, Mihail, Stefan și alți bilceni de diversele vexațiuni și încălcări suferite de ei în ce privește drepturile lor de proprietate, lucrurile și bunurile lor din posesiunile Lipceni, Herinceni, Berezna²¹, Boureni (*Ekermezew*), Repedea (*Rypina*), Căläceni (*Keleczen*) și Vilcele (*Wyzkez*), toate pe valea Neagovei (sau Neagului)²². În continuare, după 1457, cele cîteva documente care mai amintesc posesiunile

¹⁹ I. Mihaly, *op. cit.*, p. 344—345, nr. 203.

²⁰ *Idem*, p. 399—401, nr. 234.

²¹ Satele Berezna și Boureni, întemeiate pe la sfîrșitul secolului al XIV-lea, marchează începutul colonizării rutene în Maramureș (pe Neagova). Vezi R. Popa, *Tara Maramureșului*..., p. 68.

²² I. Mihaly, *op. cit.*, p. 401—402, nr. 235.

respective, fără menționarea vechiului drept de cnezat sau a apartenenței la cetatea Hust, nu mai au prea mare relevanță pentru cele urmărite de noi²³.

La capătul enumerării acestor mărturii documentare, provenind dintr-un interval de timp de mai bine de un secol, se poate reconstituî destul de precis evoluția unui cnezat românesc din Maramureș. Situat de-a lungul unei văi (a Neagovei), ca mai toate grupările de sate maramureșene, cnezatul pomenit la 1350 avea un hotar cuprinsător, care se întindea de la nord la sud pe o lungime de circa 70 km, pînă la izvoarele Neagovei²⁴. Pe suprafața aceasta se aflau încă înainte de 1350 doar două sate (românești), lucru destul de firesc pentru veacul XIV. Spre finalul secolului XIV se mai întemeiază, prin colonizare ruteană (care în acești ani începe în Maramureș), satele Berezna și Boureni. Cum s-a văzut, pe aceeași vale mai apar la 1457 Repedea, Călăceni și Vilcele.

Documentul de danie din 1350, primul care pomenește cnezatului de pe valea Neagovei, prezintă o importanță deosebită, deoarece oferă cîteva prețioase indicii privind instituția cnezatului și regimul social al stăpînirilor cneziale. Întii constatăm un fapt mai neobișnuit pentru Maramureș, unde conferirea actelor de donație pentru stăpînirile cu drept cnezial reprezenta, în general, oficializarea unor stăpîniri mai vechi. În cazul de față se vede cum conferirea cnezatului satelor Lipceni și Herinceni este o danie reală, în sensul că fiili voievodului Crăciun de Bilca devin efectiv stăpînii cnezatului de pe valca Neagovei doar în 1350. Din acest motiv, documentul mai face și alte precizări, care cu ocazia unor danii formale erau subînțelese, anume că toți oamenii de rînd, români din amintitele sate, prezenți atunci acolo sau care se vor mai strînge în viitor, sunt obligați să-i primească pe Sărăcin, Nicolae, Valentin și Luca drept cnezi, adică drept stăpîni ai lor. Perechile de termeni *populis* — *Olachis* și *kenezios* — *seniores*, în acord cu stereotipia și repetițiile dese din stiloul diplomatic medieval, marchează, în acest caz, sinonimii, sau, în altă cuprindere, tautologii, intrucît oamenii de rînd erau români (se precizează clar că satele erau românești), iar cnezi erau stăpîni (sau domni). Preferăm această din urmă identitate (cnezi = stăpîni) și pentru că documentul mai face o precizare: locuitorii cnezatului trebuiau să-i păstreze pe noii cnezi și pe urmașii lor și să asculte de ei și să li se supună în toate, întocmai cum făcuseră acest lucru cu alții cnezi, predecesori ai bilcenilor. Nu se poate săclar ce s-a întîmplat cu vechii cnezi, cei de dinainte de 1350²⁵,

²³ Deși nu se menționează nicăieri în izvoarele cunoscute scoaterea acestor moșii de sub autoritatea cetății Hust, ramura bilcenilor stabiliți la Lipceni (nobili încă de pe vremea când se consemna precis că satele lor de pe Neagova depindeau de cetate) oprește o vinzare din aceste pămînturi, pe care rudele lor erau pe cale să facă la 1469 în favoarea nobililor din Domnești (cu care, de altfel, lipcenii erau în proces). Vezi I. Mihaly, *op. cit.*, p. 494—495, nr. 287. În același an, un document emis de convențul din Lelez, la porunca regelui Matia Corvin, ne face să înțelegem că partial vechiul cnezat, divizat între bilcenii și cei din Domnești încă la 1449, persistă în această situație și după 1469, când se împart egal și celelalte moșii, anume Berezna, Boureni, Repedea, Călăceni și Vilcele. Vezi I. Mihaly, *op. cit.*, p. 496—497, nr. 288. La 1487, un Nicolae de Ilosva își zălogește portiunile sale din Herinceni (5 sesii) și din Lipceni (2 sesii), pentru 24 florini de aur, cu drept de răscumpărare, lui Albert Nagy, locuitor din Hust. Vezi I. Mihaly, *op. cit.*, p. 584—585, nr. 337.

²⁴ R. Popa, *Tara Maramureșului...*, p. 68.

²⁵ S-a presupus, fără o bază documentară directă, dar în limitele verosimilului, că o bună parte a populației acestor sate, în frunte cu vechii cnezi, se alăturase taberei răzvrătitului voievod Bogdan. Vezi I. Moga, *Voievodatul Transilvaniei. Fapte și interpretări istorice*, în *AIIN*, X, 1945, p. 113. S-ar explica astfel și incidentul de sporire a populației cnezatului, adresat la 1350 noilor stăpîni, iar posi-

dar este semnificativ faptul că românii de rînd (*populi*) trebuiseră, în chip firesc, să li se supună și să-i asculte în toate și că această autoritate cnezială se exercita în mod ereditar în cadrul unei sau unor familii. Menționăm că documentul de la 1350, păstrat și în original²⁶ și redat într-un larg rezumat în 1412²⁷, nu pomenesc nimic despre apartenența acestor sate la domeniul cetății Hust, nici despre „censu” și „serviciile” datorate de cnezatul respectiv regelui și cetății. Vreme de mai bine de o jumătate de veac, lucrurile s-au derulat netulburate în cnezatul de pe Neagova, stăpinit și locuit de români, deși dincolo nord începuseră firave infiltrări rutene.

Starea de instabilitate își face loc însă la începutul veacului al XV-lea, în timpul și în urma revoltei magnaților împotriva regelui Sigismund de Luxemburg²⁸, cind apar noi competitori pentru stăpînirea amintitului cnezat. Dacă dania către drăgoșești a fost, cum s-a văzut, esențială, mult mai serioasă pentru bilceni a fost concurența nobililor din Domnești, care, în 1404, primeau de la rege, desigur pentru sprijinul acordat puterii centrale, în confruntarea cu forțele nobiliare centrifugale, satele Lipcenii și Herincenii. Neconturindu-se o altă cale de a-i elimina pe acești noi competitori, în 1412 bilcenii au ajuns la judecata regească. La această judecată, spre a-și pleda cauza, Petru și Ilie din Domnești recurg la un argument semnificativ pentru noua mentalitate a feudalității românești maramureșene confruntate cu modelul feudal apusean: neavând de partea lor argumentul vechimii și al anteriorității, ei insinueză că donația făcută lor la 1404 (confirmată prin scrisoare privilegială la 1409) cuprinde nu numai cnezatul, ci și adevărata stăpînire a pomenitelor posesiuni, adică stăpînirea conformă cu rînduiciile regatului. Se confruntă, prin urmare, aici modul de stăpînire cnezial tradițional cu cel nobiliar pe cale de a se impune. Si mai important este faptul că la cîntărirea argumentelor și documentelor celor două părți, deși judecata era făcută de un for exterior Maramureșului, motivația celor din Domnești nu este validată: ei primiseră într-adevăr în mod legal de la rege cnezatul respectiv cu toate veniturile sale, dar deoarece o altă danie privilegială se făcuse cu mult înainte în favoarea bilcenilor, cnezatul satelor Lipcenii și Herincenii era recunoscut și înapoiat acestora din urmă și *urmasilor lor, pe veci*, cu roadele și veniturile sale. Judecătorii motivează și altfel hotărîrile lor: așa cerea „tradiția pomenitei țări a Maramureșului”. Era deci respectată rînduiala străveche românească privind stăpînirile cneziale, cu toate că, în fapt, de cele mai multe ori, acest mod de stăpînire se dovedea tot mai firav, mai labil și mai nesigur în comparație cu „adevărata stăpînire”, de care se pre-vaau „adevărății nobili“ ai regatului. De mai multe ori, în document se precizează:

bila opoziție față de aceștia a numiților *populi et Olahi* rămași ar putea fi un motiv al poruncii regale exprese de supunere și de prestare, pe mai departe, a obligațiilor de acum către bilcenii, rămași credincioși suveranului. Nepomenirea numelor vechilor cnezi nu trebuie să mire, întrucât aceștia, nebeneficind probabil de act de donație regală, făcuseră parte din feudalitatea neoficializată și nerecunoscută de iure. De aceea, din punctul de vedere al cancelariei, confiscarea nu trebuia justificată.

²⁶ I. Mihaly, *op. cit.*, p. 29–30, nr. 15; *Documente privind istoria României*, seria C, veac. XIV, vol. IV, București, 1955, p. 535, nr. 780 (tradus). Traducerea din volumul citat mai sus nu este suficient de riguroasă. Identitățile *seniores* — fruntași, *kenesiatum* — slujba de cnez, *obedire și obtemperare* — a asculta (fără a supune) nu ni se par conforme cu realitatea.

²⁷ I. Mihaly, *op. cit.*, p. 186.

²⁸ K. G. Gundisch, *Cnezii români din Transilvania și politica de centralizare a regelui Sigismund de Luxemburg, în Ștefan Meteș la 85 de ani*, Cluj-Napoca, 1977, p. 235–237.

zează că stăpînirea cnezială incumba venituri (*redditus*), roade, profituri (*fructus*), foloase (*utilitates, obventiones*), de care proprietarii se bucurau conform „tradiției și obiceiului statornicite ale celorlalți cnezi ai pomenitei țări a Maramureșului”. Că este vorba de un mod de stăpînire feudală, se vede și după termenul de *dominium* (identic cu cel folosit în cazul stăpînirilor nobiliare), utilizat în privilegiile regale, ca și în porunca adresată conventului pentru punerea în stăpînire și pentru hotărnicire (...ac *presatos Sandrinum et Petrum in dominium keneziatus earundem duarum villarum... reperiebantur*). Chiar și acest fel de puneri în stăpînire și de hotărniciri în cazul cnezatelor, acte care presupuneau prezența oamenilor de mărturie regali și conventionali sau capitulari, precum și a vecinilor și megieșilor, mărturisește o procedură identică pînă la amănunt cu cea folosită pentru proprietățile nobiliare. Ba mai mult, tocmai acești stăpini cu drept cnezial, cum erau aceia dintre bilceni stabiliți la Lipceni, de pildă, apar ca „oameni demni de crezare” ai regelui, recomandați spre a participa și efectiv participanți la multe introduceri în stăpînire și hotărniciri, făcute cu drept nobiliar²⁹. Unii dintre acești cnezi, chiar înainte de a avea privilegiul înnobilării lor, devin juzi ai nobililor, fiind asimilați *de facto* acestora³⁰. De altfel, chiar despre bilceni, cînd își transcriu la 10 mai 1417 privilegiul din 1412, care le confirma stăpînirea cnezială, se spune clar că sunt nobili (*pro nobilibus de Bylke*)³¹.

Este încă o dovedă că între stăpînirea cu drept nobiliar și cea cu drept cnezial nu au fost bariere rigide în fapt, și nici deosebiri fundamentale. Între particularitățile care individualizează dreptul cnezial, au fost subliniate îndeosebi situaarea cnezatelor pe „domeniul regal”, apoi pe domeniile cetăților regale, precum și unele obligații ce decurgeau din acest regim.

Într-adevăr, și Sandrin cu Petru, urmășii voievodului Crăciun, după ce accentuează marele lor prejudiciu suferit prin lipsirea de cnezatul lor și de veniturile percepute pentru ei de acolo, se miră de dania făcută celor din Domnești, arătînd suzeranului lor, regele, că *iobagi* celor două sate, Lipceni și Herinceni, au dat mereu, după obicei, „maiestății regale” veriturile datorate, adică 20 de oi sau porci în chip de cens și că au servit cu o lance în expedițiile armatei regale, cînd „venea chemarea generală a maiestății regale adresată tuturor nobililor acelei țări” (a Maramureșului). Reiese că eventuala neîndeplinire a acestor îndatoriri ar fi putut fi un prilej de confiscare a cnezatului, dar, cum se vede, nu era cazul în împrejurarea de față.

Deci locuitorii cnezatului, rumiți *iobagi* (*iobagiones*), aveau două feluri de obligații, în primul rînd față de stăpînii lor direcți, „cnezii și seniorii” lor, iar în al doilea rînd față de rege (stat), fiind clar disociate veniturile percepute de cnezi în folosul lor direct de celealte. Obligația de a servi la oaste cu *o lance*, cînd venea chemarea adresată nobililor, se încadrează și ca în rîndul îndatoririlor militare firești, pe care le aveau în cadrul regatului atît privilegiații, cît și supușii³². Obligațiile militare ale cnezilor și supușilor lor, ținînd de domeniul public, ne apar și prin terminologia uzitată analoage cu cele ale nobililor și iobagilor, în cazul acestui document. Censul cnezial și datul oilor sau alte dări percepute în folosul regelui decurg din apartenența satelor cneziale la așa-numitul „domeniu

²⁹ I. Mihaly, *op. cit.*, p. 139—140, nr. 79; p. 168—169, nr. 96; p. 170—173, nr. 97; p. 173—175, nr. 98; p. 199—201; p. 112 etc.

³⁰ R. Popa, *Tara Maramureșului...*, p. 74.

³¹ I. Mihaly, *op. cit.*, p. 210, nr. 119.

³² D. Prodan, *Iobagia în Transilvania în secolul al XVI-lea*, vol. I, București, 1967, p. 145—154.

regal³³, care a oscilat între ficitōne și realitate, evoluind totuși de la un domeniu regal abstract în veacurile XIII—XIV la unul concret, după începutul secolului XV (în Maramureș), știrbit de întăririile și daniile făcute cu drept nobiliar și grevat mult de întăririile cu drept cnezial sau de privilegiile acordate așezărilor de oaspeți regali³⁴. Din acest punct de vedere, chiar dacă sub aspect juridic se impune diferențierea, în fapt îndatoririle satelor cneziale față de rege (presupuse și în cazul altor confirmări de stăpiniiri cneziale prin utilizarea formulei că cnezii se bucură de toate drepturile, „fără lezarea dreptului regelui“) sunt comparabile cu aceeași gen de obligații pe care domeniile nobiliare fără imunitate le aveau față de stat și care obligații existau în paralel cu cele față de stăpinul de pămînt, primele neafectând esența celor din urmă.

Acceptând ca judicioasă etapizarea propusă de Radu Popa³⁵ pentru evoluția „domeniului regal“ în Maramureș, remarcăm că dania în favoarea bilcenilor în 1350 avea loc într-o vreme când coroana intensifică acțiunea de întărire cu drept cnezial sau nobiliar a stăpinirilor unor familii de cnezi locali. Bilcenii au stăpinit satele lor după rînduiala tradițională pe tot parcursul celei de-a doua etape (cca 1360—1403), în finalul cărția nu au mai rămas sate în Maramureș a căror stăpinire să nu fie precizată cu drept cnezial (în cadrul „domeniului regal“) sau cu drept nobiliar (în afara acestuia). A fost o perioadă de ascensiune a cnezimii maramureșene, în sensul că foarte mulți cnezi tindeau să fie asimilați și mulți erau asimilați cu nobili, chiar fără să posede efectiv privilegii nobiliare. Faptul pare să însemne o politică deliberată a regalității de favorizare a feudalității locale (mai ales prin 1360—1370), care trebuia să uite exemplul celor ce-l urmăseră pe Bogdan și să reziste tentației de promovare a unui voievodat autonom sau cvasiindependent și în Maramureș. Asimilarea dreptului cnezial cu cel nobiliar se produce în aceeași vreme când dispare treptat în Maramureș noțiunea de „domeniu regal“ și când satele stăpinate de cnezi, cu sau fără întărire regală, sunt pomenite ca aflindu-se „în pertinențele cetății noastre“ (regale). Acest proces de transformare a feudalilor români privilegiați într-o clasă de nobili, înainte de a cunoaște deplina consacrată, a fost oprit în prima jumătate a secolului XV, mai ales datorită politicii interne din regat, în a doua parte a domniei lui Sigismund de Luxemburg³⁶. Începutul celei de-a treia etape, după 1403—1404, prin sprijinul pe care regalitatea l-a găsit în cnezime în cadrul politicii de centralizare și în luptele cu dușmanii externi, a marcat afirmarea unor noi familii cneziale, în urma întăririilor acordate cu drept cnezial. Promovarea unei politici interne mai ferme, corelată, pentru Maramureș, cu stoparea totală a vechilor încercări de autonomie voievodală, a dus la diminuarea puterii economice și politice a unor familii nobiliare, paralel cu întărirea domeniului cetății regale Hust, care își precizează mai clar limitele și organizarea, cuprinzând, alături de cîteva sate administrate direct de castelan, și sate întărite cu drept cnezial sau stăpinate fără nici un privilegiu³⁷. În acest context, stăpinirile cu drept cnezial sunt mai bine circumscrise, se renunță în multe cazuri la echivoc, limitindu-se temporar accesarea (cu relativa usurință remarcată anterior) cnezimii la rangul feudal oficializat, anume la înnobilare. N-am putea spune că acest fapt a însemnat de-a dreptul „diminuarea generală a drepturilor recunoscute feudalității

³³ R. Popa, *Tara Maramureșului...*, p. 168.

³⁴ *Idem*, p. 171—178.

³⁵ *Idem*, p. 177.

³⁶ *Idem*, p. 178.

românești", cum s-a afirmat³⁷, ci mai degrabă limitarea sau micșorarea puterii acelei părți a feudalității românești care reușise adaptarea mai rapidă la un statut nobiliar destul de înalt, concomitent și compensativ cu afirmarea drepturilor tradiționale (chiar dacă îngrădite și încadrante unor tipare) ale cnezimii de sat mai ales, rămase anterior în anonimat, în afara privilegiului. În acest spirit s-a produs și stoparea vremelnică și parțială a tentativei feudalilor din Domnești de a stăpini satele Lipceni și Herinceni cu drept nobiliar, corelată cu interesul suveranului (acum, după dificila victorie obținută în confruntarea cu marea nobilime) de a avea în comitate cetăți puternice, cu domenii întinse, adică de a reface „domeniul regal" în Maramureș, domeniu care dispăruse practic în mijlocul stăpinirilor feudale particulare, prejudiciind regalitatea de anumite venituri directe.

Acest interes al puterii centrale, în mod paradoxal, concorda cu dorința unei părți a feudalității românești de a perpetua stăpinirile cu drept cnezial dacă accezarea la dreptul nobiliar era mai anevoieasă. Si atunci cnezii sau nobilii care stăpineaau sate în chip cnezial, decât să-și piardă complet cnezatele și veniturile adiacente, din care se împărtășeau din plin, preferau, la apariția unor competitori, să uzeze de vechile drepturi și să rămână stăpini, chiar cu condiția cedării unei părți a acestor venituri către rege, mai ales către cetatea regală. În acest context, în fața celor mai înalte foruri oficiale de judecată ale regatului (regele, *iudex curie* și adunarea nobililor), la 1412 este recunoscut modul de stăpinire tradițională, cnezială, a satelor Lipceni și Herinceni de către feudalii din Bilca. Peste aproape o jumătate de secol, la 1457, în fața altor tentative nobiliare de usurpare, de data aceasta a plebanului din Hust, bilecenii obțin iarăși cîstig de cauză în fața regelui Ladislau, prevalindu-se de același argumente, anume că stăpineaau din vechime cnezatul respectiv, cu toate folosințele și pertinențele sale, grevat de anumite servicii și de censul către maiestatea regală, că ei exercitau adevarata stăpinire (*dominium*) ereditară asupra cnezatului, în care fuseseră recunoscuți prin privilegiu, înspînd cu regele Ludovic de Anjou, sub vechile hotare constatare și întărită de conventul din Lelez în prezența vecinilor și megieșilor. Între cele două documente limită privitoare la cnezatul satelor Lipceni și Herinceni (1350—1457), cnezimea și nobilimea de origine cnezială din Maramureș au cunoșteut indiscutabil un proces de evoluție și de adaptare parțială la sistemul stăpinirii funciare din regatul Ungariei. Si totuși, prin referirile sale destul de lacunare, documentul privilegial emis în favoarea fiilor voievodului Crăciun de Bilca proiectează o imagine anterioară anului 1350, cind obștea românilor din cnezatul văii Neagovei avea alti cnezi și stăpini, cărora le datora supunere și ascultare, după rînduiala străveche a țării Maramureșului. Cu această întoarcere în timp, ne situăm aproape de anul 1300, înainte de care se știe că nu au existat în Maramureș nici funcționari și nici cetate regală, iar prezența unor elemente străine avea un caracter foarte limitat sau episodic³⁸. De aceea cnezii se pot caracteriza ca apartinând feudalității românești prestatale, iar cnezatele ca stăpiniri de tip feudal local. Faptul că în cazul cnezatelor documentele latine ale regatului folosesc termeni ca stăpinire, supunere, ascultare, venituri, foloase, roade, pertinențe, introducere în stăpinire, stăpinire ereditară, iobagi etc. nu reprezintă numai o translacătie de terminologie consacrată pentru realități de altă factură, ci marchează și anumite similitudini și analogii între modul de stăpinire cnezial și cel nobiliar, pe linia esenței feudale a acestora. Spre aceeași concluzie ne conduc și alte similitudini, ca, de pildă,

³⁷ Ibidem.

³⁸ Idem, p. 169.

introducerea în stăpinirile recunoscute cu drept cnezial, hotărnicirea cnezatelor, prezența vecinilor și megieșilor la stabilirea hotarelor, toate efectuate în chip identic cu procedura utilizată pentru stăpinirile nobiliare. La acestea se adaugă moștenirea cnezatelor, posibilitatea stăpinilor de a dispune de ele prin vînzări, zălogiri, existența curților, a cetăților și cătărilor religioase cneziale, cunoscute pe spații largi ale teritoriului românesc. Cnezatele nu sunt o creație ulterioară apariției „domeniului regal” sau domeniilor cetăților, ci, dimpotrivă, aceste din urmă realități, destul de firave și incerte la început, s-au suprapus peste structurile tradiționale, pe care, neputindu-le topi bruse în matra dorită, le-a recunoscut și tolerat în schimbul anumitor servicii și dări, prestate de cnezi și de supușii lor în beneficiul autorității suprapuse. Aceste obligații, deși nu au anulat esența feudală a stăpinirilor cneziale, s-au adăugat altor aspecte care au menținut o anume diferențiere între stăpinirile cneziale și cele nobiliare, analoagă cu deosebirea care a existat între voievodatul sau țara Maramureșului și comitatul omonim, pînă cînd feudalismul oficial cu instituțiile adiacente s-a impus hotărît, totuși fără putință de a sterge vreodată complet vechea tradiție a rînduielilor locale românești.

IOAN-AUREL POP